

Aknay Tibor

Hajnalban néha látlak

Szeretnék szabadon hinni,
s nem bilincses szabályok foglyaként
lesni, mennyi van hátra a kimért időből.
Jó volna tudnom, akkor is szeretsz-e,
ha évekig feléd se nézek, mert
azt hiszem, nincs szükségem rád.
Ha távol járok is tőled,
mint hamuban sült reményt
mindig magammal viszlek
félelmeim tarisznyájában.,
Hajnalban néha látlak:
újszülött fényként pihensz a vadszőlős falon,
aztán beköltözöl az unokám mosolyába.
Jó volna értenem, miért van mindez,
miért jó a jó és a rossz miért olyan, amilyen?
Jó volna, ha nem rejtőznél titkaid mögé,
és beszélgethetnénk arról, miért vagyok,
és mit jelentek neked, ha egyszer,
a te műved ez az egész.

Négysoros

Mint anyjavesztett kisgyerek
leült mellém az Isten:
rámnézett és megláttam
benne arcomat.

Adventi vers hagyományos stílusban

Isten koszorúján
sorra égnek a lelkek,
diccsel övezettek,
sorsukkal terheltek.

Egyik csonkján ég már,
alig alig fénylik,
követi a többi,
végül utoléri.

Ha mindegyik készen,
s elszámolt magával,
együtt hamvadnak el
teremtő nagy lánggal.

Cinkedal

Mifelénk, decemberben
cinkék járnak a kertben.
Havat hímez madárláb-nyom
varrottas lesz,
csillagvásznon.
Ha elkészül, kiterítik,
földtől édig kifeszítik,
hogy aláférjünk
mind a kertben,
mifelénk, decemberben.

Maradna még

Odalett már a nyári kék,
unalmat szítál a szürkesség.

Üres a kéz és csupasz az ág,
maradna még, de hallgat a vág.

Karcos szél borzol szép szavakat,
tündérek járnak a kertek alatt.

Nézem, hogy alszol és szívem nehéz:
lehet, hogy ennyi és nem több, az egész?

Reményemben, hogya hívlak

Reményemben, hogya hívlak,
hajnalvárón legyél csillag,
sivatagban légy harmatom,
hús árnyékom tűző napon.

Némaságban légy a szavam,
légy víg kedvem, haszontalan,
ha velem vagy, sose fájjon,
ölelj mindig, hogya fázom.

Helyzetjelentés

Az erkélyrácsra gyöngysort fűz a zápor,
ködfátyla mögé rejti arcát a hegy,
tegnapi titkok morzsolják az álmod,
és örülhetsz, hogy még ver a szíved.

Év végére

Erre csörög az idő,
elkészön az esztendő.
Decemberben,
januárban,
lelkek vállán fagykendő.

Időutas

Ki mondja meg

Különös, különös a reggel.
Hártyás vízfoltok a járdán,
mint az égi táj márvány
lenyomata. Az ember felkel,
tesz és vesz, néha céltalan
keresi magát, de alig ismeri.
Szennyében is ott az isteni,
mint uránércben a hasadás.
Néha – képzelem – csak jövök,
szemben magammal,
és köszönök mindenkinek,
mert, ki tudja,
talán felismer valaki,
és akkor végre hazamehettek.
Bolondok ezek a reggelek.
Az égen egy vemhes felhő
csillagokat legel,
villám hasít a csendből szeletet.
Héja tört csigaház a lelkem,
ki mondja meg,
hogyan mit tegyek?

Rekviem

Emlékezetünk pincéiben
halottaink dideregnek,
hó szavak olvadnak latyakká
a családi memóriában.
Akkor gondolunk rájuk,
ha a dédi süteményét esszük,
vagy előkerül egy ismeretlen
rendeltetésű ruhadarab
a komód legalsó fiókjából.
A dédinek még megvan a sírja,
most egy feketerigó pár
lakja a fejfa mögé ültetett fenyőt,
ahonnan messziről hallani
a legszebb rekviemet.

Egérmese

Havas úton fut a szekér
haj, dinári hó,
szekér bakján három egér,
haj, dinári hó.

Vígan vannak, pálinkáznak,
haj, dinári hó,
lopott sajtból lakomáznak,
haj, dinári hó.

Teli van a szekér alja,
haj, dinári hó,
a sok egér mind felfalja,
haj, dinári hó.

Fut a szekér fel a hegyre,
haj, dinári hó,
készülődnek az ünnepre,
haj, dinári hó.

Ünnep után másnaposak,
haj, dinári hó,
macskát látnak, elszaladnak,
haj, dinári hó.

Ez volna a versem vége,
haj, dinári hó,
nálam voltak vendégségbe',
haj, dinári hó.

Igém sincs már

Most őrütek gyúlnak az éj peremén
és hozsannát harmatoznak
a kibomló mellű felhők.
Sarjad az élet, a rejtőzködő,
és igém sincs már,
hogy birtokoljam
a hajnal csodáját.

Szivárványon hogyha járok

Sorsom őre
magam voltam,
szegletkőben
megbotoltam.
Magam útján
hogyha jártam,
jelet hagytam
a világban.

Vándorbotom
kósza hitem,
szép szavaim
viszem, viszem.
Szivárványon
hogyha járok,
anyám ringat
csillagálmot

Sorok

Gombostüvégen fénybogarak.
Égre szúrták a Holdat.
Defektet kapott egy élet.
Elárvult a holnap.

Törött a kulcs a zárban,
belépnék lábnymodba.
Lehetnénk mindketten
mindkettőnk közös foglya.

Dacból, hitből

Anyanyelvünk havát tapossák
mezitlábás szép szavaink.
Halott zsibbadásban,
fagyban égve,
de vannak még,
még kitartanak.
Árnyék lármafák,
jajkolompok hangján szól
a sereges ige,
a dacból, hitből végvárat emelő,
soha fel nem adó,
szent üzenet.

Találkozás az angyallal

A januári hóesésben – épp kedd volt – kora délelőtt,
mentem, listával zsebemben,
hátra-hátra lesve, szaladjak-e a megálló felé
vagy ráérősen nyomhatom-e talpam a porcukor-hóba,
mely olyan volt, mint égi bárányok sűrű gyapja,
ahogy nyírás után, meleg halmokba gyűjtve, már
szép holmik ígéretével viselős,
amikor alig előttem, máig sem tudom honnan,
egy angyal szaladt át az úton,
egy pont olyan lény, minőt számtalant
láttam már képen és szobron,
így tudtam, mi került látókörömbbe:
igen, egy angyal, sem hórihorgas, sem kicsi, zömök,
átlagos, az angyalok között.
Mire a megállóhoz értem, az angyal ott ült a padon,
szárnyait egymásra hajtva viselte, amolyan palástként,
bár nem láttam, hogy fázott volna, vagy ilyesmi,
de nem vagyok naprakész angyaltanból,
nem tudhattam hát, miért e különös találkozás.
Már azon töprengtem, hogyan szólítsam meg, mert
a helyzet kétségtelen rendkívülisége azt sugallta,
kezdenem kellene valamit vele, mert nem minden nap
találkozik a hozzám hasonló, igazi égi követtel,
de megelőzött. Felém fordítva arcát,
mely bizonyos ritka márványok színére hajlott,
láthattam annak ragyogását,
és hallottam is őt, de innen, magamból,
mintha ketten volnánk Egy,
csak ő, mármint az angyal, úgy látná jónak,
hogy megjelenjék nekem, a halandónak.
A megállóban még volt két diáklány,
egy hajléktalan a kutyájával,
és persze a havas január,
mely belepte az utcát, ahogyan
üres lakások bútorait a vászontakaró.
Az angyal beszélt, de nem szavakkal, és láttam,
hogyan csendesül az idő zord kedve,

s egy percre mintha szivárvány íve ragyogott volna fel
a megállóban, s valóban – mondtam magamnak,
megérte várnod, hogy lásd, angyalok pedig vannak.
Megjött a busz. az angyal felszállt a többiekkel,
csak én maradtam, és elindultam haza,
dolgom végezetlen, és az járt eszemben egyre,
mihez fogjak, hisz' a nevét sem tudom
és egyáltalán, lesz-e még alkalom?

Angyalok

Bodnár Éva

Új kezdet?

Beköszöntött újra...
Cipeljük tovább
egy másik évben
terheinket.
Egy új dimenzióban,
Vagy mégsem?
Marad minden a régi?
Nem tanultunk meg
előre lépni,
csak remegve félni?!
Hogyan tovább?
Tudunk-e? Akarunk-e?
Merünk-e égni ...világot
megváltó lánggal?!
Mint régi történetekben
Ők, akik hittek a jövőben,
egységben, hitben...
Megalkuvást nem tűrő
becsülettel. Emelt fővel,
de... alázattal... Egy olyan
házában, ahol a testvér
nem dobál sárral!
Hol nem érdek szül bizalmat!
Ahol látod a múltat
az öregek arcán...
S szemed megpihen arcuk
sok ezernyi ráncán...
Tudd: ez a te múltad is.
S a jövőd – engedd –
lássa meg gyermeked!

Érlelje népünk sorsát áldás,
Írja a hit, a szeretet
a jövő krónikáját.
És ne ünnepeljék
annak krónikását:
mert fontosabb annál
az egység,
hogy ami együvé tartozik,
ne hulljon szét!

Feltámadás